



## پیمان ضد مین

مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی

# Transforming a Vision into Reality

The International Campaign to Ban Landmines

### Vision and Motivation

Landmines are one of the deadliest legacies of war. After the cessation of fighting, landmines continue to lie active in the ground for up to 50 years, posing a continual threat to civilians. Landmines are at least ten times more likely to kill or injure civilians after a war than they are to kill combatants during a war.<sup>1</sup> Someone is killed or maimed by a landmine every 20 minutes, and children, who are more likely to pick up strange objects and less likely to read warning signs, are among the worst affected.<sup>2</sup> The International Campaign to Ban Landmines

### بینش و انگیزه

مین‌های زمینی مرگبارترین میراث جنگ هستند. پس از پایان جنگ، مین‌های زمینی تا حدود ۵۰ سال در زمین فعال بوده و تهدیدی دائمی برای غیرنظامیان هستند. احتمال کشته یا مجروح شدن غیرنظامیان توسط مین‌ها، حداقل ده برابر کشته شدن جنگجویان توسط آنها در طی جنگ است.<sup>۱</sup> در هر بیست دقیقه یک نفر با مین کشته می‌شود یا عضوی از بدنش را از دست می‌دهد. کودکان که به احتمال بیشتر اشیای غریب را برمی‌دارند و به احتمال کمتر به علائم هشدار دهنده توجه می‌کنند، بیش از همه از مین‌ها آسیب می‌بینند.<sup>۲</sup> سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌ها و پایان دادن به این مشکل مبارزه می‌کند.

(ICBL) has fought to put an end to this problem.

## Goals and Objectives

The ICBL was founded in 1992 to stop the production, sale, and stockpiling of antipersonnel landmines and to safely dispose of landmines from past conflicts.<sup>3</sup> They believed that this could be accomplished through an international ban on antipersonnel landmines. To achieve this aim, the ICBL gathered support from other non-governmental organizations (NGOs) and put pressure on governments to give their support for such a ban. One of their first efforts was to organize a series of meetings of European NGOs in order to raise awareness and coordinate campaigns against the use of landmines. Before the end of 1992, the European Parliament passed a resolution imposing a five-year moratorium on the trade of antipersonnel landmines.<sup>4</sup> Through ICBL's work on rallying support from NGOs and lobbying governments to support a ban on landmines, the Mine Ban Treaty was signed by 122 countries in 1997 – just six years after the campaign had begun.<sup>5</sup>

The ICBL's work did not end with the signing of the Mine Ban Treaty. It has continued to raise awareness about the dangers of land mines and work tirelessly to persuade more countries to join the treaty. The number of signatories now stands at 156, leaving 39 countries not party to the treaty, including important mine-producing countries such as the

## اهداف و مقاصد

سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی در سال ۱۹۹۲، جهت توقف تولید، فروش و ذخیره‌سازی مین‌های زمینی ضد نفر و از میان بردن بی‌خطر مین‌های زمینی جنگ‌های گذشته تاسیس شد.<sup>۳</sup> اعضای این سازمان بر این باور بودند که این هدف با منع بین‌المللی مین‌های ضد نفر قابل تحقق است. سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی و رسیدن به این هدف، حمایت سازمان‌های غیردولتی را به دست آورده و بر دولت‌ها فشار آورد تا از این امر حمایت کنند. یکی از اولین تلاش‌های آنان، سازمان دادن به مجموعه‌ای از ملاقات‌ها با سازمان‌های غیردولتی اروپایی جهت افزایش آگاهی و هماهنگ کردن مبارزه علیه استفاده از مین‌های زمینی بود. پیش از پایان سال ۱۹۹۲، پارلمان اروپا قطعنامه‌ای در جهت تعلیق پنج ساله تجارت مین‌های زمینی ضد نفر به تصویب رساند.<sup>۴</sup> به واسطه کار سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی جهت کسب حمایت از سازمان‌های غیردولتی و دولت‌ها، پیمان منع مین در سال ۱۹۹۷، توسط ۱۲۲ کشور امضا شد، یعنی درست شش سال پس از آغاز این مبارزه.<sup>۵</sup>

کار سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی، با امضای پیمان ضد مین به پایان نرسید. این سازمان جهت افزایش آگاهی در مورد خطرات مین‌های زمینی به کار خود ادامه داده و به نحو خستگی‌ناپذیر برای قانع ساختن کشورهای دیگر برای پیوستن به پیمان تلاش می‌کند. تعداد امضاءکنندگان امروز به ۱۵۶ کشور رسیده است. این بدین معناست که ۳۹ کشور به پیمان نپیوسته‌اند. از جمله کشورهای مهم تولیدکننده مین مثل ایالات متحده، چین، روسیه، هند،

United States, China, Russia, India, Pakistan, and Iran.<sup>6</sup> It has continued to monitor landmine activity in countries that have ratified the treaty in order to ensure that they are fulfilling their obligations; the ICBL's activities include clearing mines that have already been planted and providing humanitarian assistance to victims of landmines.<sup>7</sup> The ICBL is now also part of the Cluster Munition Coalition, a group seeking to impose a worldwide ban on cluster munitions – an explosive dangerous to both civilians and soldiers in conflict zones – and address their humanitarian impact.<sup>8</sup>

## Leadership

Despite the ICBL's lofty ambitions and overarching success, Jody Williams, who founded the ICBL, recalls that its beginnings were humble. "When we began, we were just three people sitting in a room. It was Utopia. None of us thought we would ever ban landmines. I never thought it would happen in just six years," she told the Boston Globe.<sup>9</sup> Williams' leadership, passion and commitment were crucial to the ICBL's success.

Williams was first trained as a teacher of English as a Second Language. While she was working for a temporary employment agency in Washington DC in 1981, a leaflet was handed to her about human rights violations in El Salvador, sparking her interest in global activism.<sup>10</sup> Williams began working on human rights

پاکستان و ایران.<sup>۶</sup> سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی، فعالیت‌های مرتبط با مین را در کشورهای پیمان را به امضاء رسانده‌اند زیرا نظر دارد تا اطمینان حاصل کند آنها به تعهدشان پایبند هستند؛ فعالیت‌های سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی، شامل پاک کردن مین‌هایی که قبلاً کار گذاشته شده‌اند و ارائه کمک انسان‌دوستانه به قربانیان مین‌های زمینی می‌شود.<sup>۷</sup> سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی، اکنون بخشی از «ائتلاف مهمات خوشه‌ای» است. این گروه در پی اعمال ممنوعیت بین‌المللی مهمات خوشه‌ای و آگاهی‌رسانی در مورد تاثیرات انسانی آن است. مهمات خوشه‌ای، هم برای غیرنظامیان و هم برای سربازان در مناطق جنگی خطرناک است.<sup>۸</sup>

## رهبری

علی‌رغم هدف بلند پروازانه سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی و موفقیت جالب توجه آن، جودی ویلیامز که این سازمان را بنیان نهاد، آغاز کار این نهاد را چندان بلند پروازانه نمی‌داند. او به بوستون گلوب می‌گوید: «وقتی که آغاز کردیم تنها سه نفر بودیم که در یک اتاق گرد هم می‌نشستیم. ما به دنبال ناکجاآباد بودیم. هیچ یک از ما فکر نمی‌کرد که هرگز بتوانیم مین‌های زمینی را منع کنیم. من هرگز فکر نمی‌کردم که این امر در شش سال محقق شود.»<sup>۹</sup> رهبری، شور و حال و تعهد ویلیامز، برای موفقیت سازمان مبارزه بین‌المللی جهت ممنوعیت مین‌های زمینی اهمیت حیاتی داشت.

ویلیامز نخست به عنوان یک معلم انگلیسی برای غیرانگلیسی‌زبانان آموزش دیده بود. به هنگام کار در یک موسسه در واشینگتن دی سی در سال



campaigns in Central America, seeking to improve the quality of life of the region's inhabitants. After establishing herself within the human rights community, she was approached by Bobby Muller, president of the Vietnam Veterans of America Foundation, who wanted her to lead a global campaign against antipersonnel landmines.<sup>11</sup> Then in 1992 she founded the ICBL, beginning an 18 year adventure that would include winning the Nobel Peace Prize in 1997.

Williams attributes much of her success as a leader to her ability to delegate responsibilities through a decentralized management structure. She believes that the ICBL's loose structure of independent NGOs, without a central office, allowed individual NGOs to take responsibility for their campaigns, enabling the ICBL to facilitate a global movement with a greater

۱۹۸۱، اعلامیه‌ای در مورد نقض حقوق بشر در السالوادور به او داده شد.<sup>۱۰</sup> این اعلامیه علاقه وی را به فعالیت در سطح جهانی برانگیخت. ویلیامز کار در این زمینه را با فعالیت در کمپین حقوق بشر در آمریکای مرکزی آغاز کرد تا کیفیت زندگی ساکنان این منطقه را بهبود بخشد. او پس از تثبیت خود در درون جامعه حقوق بشر، توسط بابی مولر، رئیس بنیاد جنگ دیدگان ویتنام در آمریکا دعوت شد تا یک مبارزه بین‌المللی را علیه مین‌های زمینی ضد نفر هدایت کند.<sup>۱۱</sup> او سپس در سال ۱۹۹۲، سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی را بنیان نهاد. وی هجده سال در این سازمان مشغول به کار بوده و جایزه صلح نوبل را در سال ۱۹۹۷ از آن خود کرده است.

ویلیامز موفقیت خود به عنوان یک رهبر را به توانایی‌اش در واگذاری مسئولیت از طریق یک ساختار مدیریت غیرمتمرکز نسبت می‌دهد. او بر این باور است که ساختار ضعیف سازمان‌های غیردولتی مستقل که در قالب سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی بدون یک دفتر مرکزی مشغول به کار بودند، به این سازمان‌ها امکان داد که مسئولیت مبارزات خود را بر عهده گیرند. در عین حال، سازمان بزرگ‌تر - مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی - را قادر ساخت تا یک جنبش جهانی را با تاثیر بیشتر بر موسسات دولتی در سراسر جهان به پیش برد.<sup>۱۲</sup> شجاعت و عزم ویلیامز در موفقیت سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی نقشی حیاتی داشت. او بدون این شخصیت قوی نمی‌توانست برنامه کمرشکنی را که شامل ملاقات با تعداد بی‌شماری از سران دولت‌ها می‌شد تاب بیاورد، رهبرانی که برخی حامی و برخی مخالف سرسخت پیمان منع مین بودند. سوزانا سیرکین،



impact on government institutions around the world.<sup>12</sup>

Williams' courage and determination were crucial to the ICBL's success; without her strong character, she would not have been able to endure a grueling schedule that included meetings with innumerable heads of state, some who supported the Mine Ban Treaty and others who were in staunch opposition. Susannah Sirkin, the Deputy Director of the Physicians for Human Rights, said of Williams, "She has never been reluctant to stand in front of a general or world leader, with a conviction that she was right on this issue, and tell them what needs to be done."<sup>13</sup>

### Civic Environment

Liberal civic environments can provide activist movements with many advantages, so it is not surprising that the ICBL focused its earliest efforts on developed countries with open societies. For example, one of Williams' early initiatives was to urge the Australian Parliament to support landmine-clearing initiatives in Cambodia.<sup>14</sup> At the same time, a country's freedom does not guarantee successful activism; the United States, a developed and open society, has proven one of the most resistant states to sign the treaty. Rather than joining the Mine Ban Treaty in 1997, the United States called for countries to support the Convention on Conventional Weapons, a treaty with fewer restrictions that argues that the use of landmines is necessary to protect United

معاون موسسه پزشکان برای حقوق بشر در مورد ویلیامز می‌گوید: «او هرگز از ایستادن در برابر یک ژنرال یا رهبر جهانی ابا نداشت، با این اعتقاد که در این موضوع حق با وی است و هر آنچه را که لازم بود انجام شود به آنها می‌گفت.»<sup>۱۳</sup>

### فضای مدنی

فضای مدنی آزاد اندیشانه می‌تواند زمینه ظهور جنبش‌های تلاشگرانه‌ای را فراهم کند که مزایای زیادی دارد. از این رو چندان شگفت‌انگیز نیست که سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی، تلاش‌های اولیه‌اش را بر کشورهای در حال توسعه با جوامع باز متمرکز کرد. به عنوان نمونه، یکی از اقدامات اولیه ویلیامز، اصرار بر پارلمان استرالیا بود تا اقدامات مرتبط با پاک کردن مین‌های زمینی در کامبوج را حمایت کند.<sup>۱۴</sup> در عین حال، آزادی در یک کشور، تلاش موفقیت‌آمیز را تضمین نمی‌کند؛ ایالات متحده به عنوان کشوری توسعه‌یافته و باز، نشان داده که یکی از مقاوم‌ترین دولت‌ها در خودداری از امضای پیمان منع مین بوده است. ایالات متحده به جای پیوستن به این پیمان در سال ۱۹۹۷، از دیگر کشورها خواست که «کنوانسیون سلاح‌های متعارف» را حمایت کنند. این پیمان محدودیت‌های کمتری را اعمال می‌کند با این استدلال که استفاده از مین‌های زمینی برای حفاظت از پرسنل نظامی ایالات متحده ضرورت دارد.<sup>۱۵</sup> در نوامبر ۲۰۰۹، دولت اوپاما اعلام کرد که استفاده از مین‌های زمینی را مجاز می‌داند، اما پس از محکومیت شدید این تصمیم توسط سازمان‌های غیردولتی مثل سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی، اوپاما به طور ضمنی وعده داد، سیاست خود در مورد

States military personnel.<sup>15</sup> In November 2009, the Obama administration announced that it would continue to permit the use of landmines. After strong condemnation by NGOs like the ICBL, the Obama administration indicated that it would review its landmine policy, but the ICBL remained only "guardedly optimistic."<sup>16</sup>

### Message and Audience

In order to achieve an international treaty banning the use of antipersonnel landmines, the ICBL needed to persuade many countries to support an international ban. The ICBL's original members were few, but they knew that only a large and diverse community of activists could achieve the goal of an international ban on landmines. In addition to talking to governments directly, the ICBL reached out to NGOs with overlapping interests, expanding their coalition to encompass over 1,300 organizations in 95 countries.<sup>17</sup> These NGOs in turn raised awareness of the dangers of landmines in their own countries, putting pressure on their governments to support the eradication of landmines.

### Outreach Activities

Williams believes that the ICBL's internal communications strategies had a significant impact on its success. In its early stages, the ICBL was, in Williams' words, "not much more than a handful of disparate NGOs" with diverse interests. Williams thought that members needed

مین‌های زمینی را مورد تجدید نظر قرار دهد. با این حال، سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی تنها با «خوش‌بینی احتیاط‌آمیزی» به این موضوع می‌نگرد.<sup>۱۶</sup>

### پیام و مخاطب

سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی برای رسیدن به یک پیمان بین‌المللی منع استفاده از مین‌های زمینی ضد نفر باید بسیاری از کشورها را قانع می‌ساخت که از چنین پیمانی حمایت کنند. اعضای اولیه سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی بسیار اندک بودند، اما می‌دانستند که جامعه بزرگ و متنوع فعالان و تلاشگران می‌تواند به هدف منع بین‌المللی مین‌های زمینی دست یابد. سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی علاوه بر گفتگوی مستقیم با دولت‌ها با سازمان‌های غیردولتی که علایق مشترکی داشتند، ارتباط برقرار کرد و ائتلاف آنها را به حد ۱۳۰۰ سازمان در ۹۵ کشور گسترش داد.<sup>۱۷</sup> این سازمان‌های غیردولتی نیز به نوبه خود آگاهی در مورد مین‌های زمینی را در کشورهای خود افزایش دادند و بر دولت‌هایشان فشار وارد آوردند تا از حذف کامل مین از صحنه زمین حمایت کنند.

### فعالیت‌های فراگستر

ویلیامز معتقد است، راهبردهای «ارتباطات درون‌سازمانی» تاثیر قابل ملاحظه‌ای بر موفقیت سازمان داشته است. به بیان وی این سازمان در مراحل اولیه خود «چیزی بیش از تعداد انگشت‌شماری از سازمان‌های غیردولتی پراکنده» با علایق متفرق نبود. ویلیامز بر این باور بود که اعضا

to feel actively involved in the landmine campaign for it to gather momentum.<sup>18</sup> Therefore, the ICBL sent regular updates to campaign members, including them in each stage of the campaign's strategy and progress.

They also relied heavily on phone calls, fax communications, and eventually email, rather than traditional mail, to contact potential supporters. They found that mail did not evoke a sense of urgency, whereas the fax machine, at the time a new and exciting technology, was considered harder to ignore.<sup>19</sup> The ICBL also tried to set up as many face-to-face meetings as possible in order to foster close personal relationships with global leaders. Williams credits the personal relationships between the ICBL and governments for the success of the Mine Ban Treaty.<sup>20</sup>

The journey of the ICBL illustrates that with determination, careful strategy and strategic allies, an activist movement can accomplish great things. "It's breathtaking what you can do when you set a goal and put all your energy into it," Williams told the Christian Science Monitor in 1997. "I think you have to believe you're right. You say, 'This is what we're going to achieve, and this is how we're going to do it.' And if people get upset about it, tough."<sup>21</sup>

باید به طور فعال در مبارزه علیه مین‌های زمینی درگیر شوند تا جنبش شتاب کافی پیدا کند.<sup>۱۸</sup> به این دلیل، سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی، تحلیل‌های روزآمد خود را برای اعضای کمپین می‌فرستاد و آنها را در تمامی مراحل راهبردی و پیشرفت کمپین قرار می‌داد. این سازمان همچنین، به جای شیوه سنتی تماس با حامیان بالقوه از طریق نامه، بر تماس‌های تلفنی، نامبر و پیام‌های الکترونیکی تکیه می‌کرد. گردانندگان این سازمان دریافتند که نامه نمی‌تواند حس اضطراب را برانگیزاند در حالی که نادیده گرفتن نامبر که در آن زمان یک فناوری نو بود دشوار می‌نمود.<sup>۱۹</sup> سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی همچنین تلاش کرد، با هدف ارتقای روابط شخصی با رهبران جهانی، ملاقات‌های رو در رو ترتیب دهد. ویلیامز برای موفقیت پیمان، نقش کلیدی برای ارتباطات شخصی میان سازمان و دولت‌ها قائل بود.<sup>۲۰</sup>

سیر پیشرفت کار سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی، نمایانگر این نکته است که یک جنبش تلاشگر با استواری، راهبرد دقیق و هم‌پیمانان راهبردی می‌تواند به امور بزرگ دست یابد. ویلیامز در سال ۱۹۹۷، به کریستن ساینس مانیور گفت: «من فکر می‌کنم که شما باید به برحق بودن خودتان باور داشته باشید. شما می‌گویید این چیزی است که ما می‌خواهیم بدان برسیم و این هم روشی است که در پیش می‌گیریم. و اگر مردم از این کار ناراحت شدند باید سرسخت بود.»<sup>۲۱</sup>

### Footnotes

1. "Landmine Facts and Figures." BBC News. 31 July 1998.
2. Ibid.; "Landmines: A Deadly Inheritance." UNICEF. 10 Sept. 2000.
3. "Jody Williams: 1997 Nobel Peace Prize." Peacejam. 2008.

### پی‌نوشت‌ها

4. Text from the Congressional Record. C-SPAN. 1993.
5. Williams, Jody. "The International Campaign to Ban Landmines - A Model for Disarmament Initiatives?" NobelPrize.org. 3 Sept. 1999.
6. "Home page." International Campaign to Ban Landmines. May 2009.
7. "Laying Landmines to Rest?" Integrated Regional Information Networks. 23 Jan. 2010.
8. "Home page." International Campaign to Ban Landmines. May 2009.
9. "It Started with Just Three People Sitting in a Room." GlobalPact. 27 Feb. 2008.
10. "Jody Williams: 1997 Nobel Peace Prize." Peacejam. 2008.
11. Ibid.
12. Williams, Jody. "The International Campaign to Ban Landmines - A Model for Disarmament Initiatives?" NobelPrize.org. 3 Sept. 1999.
13. Goldberg, Carey. "Peace Prize Goes to Land-Mine Opponents." The New York Times. 11 Oct. 1997.
14. "Chronology." International Campaign to Ban Landmines. May 2004.
15. "Laying Landmines to Rest?" Integrated Regional Information Networks. 23 Jan. 2010.; "Ninth Meeting of State Parties Eyes Mine Ban Treaty Deadline." NewsAhead. 24 Nov. 2008.
16. "US Reacts to Civil Society Outcry on Landmine Treaty Policy." International Campaign to Ban Landmines. 2 Dec. 2009.
17. "Jody Williams, Nobel Laureate for Peace (1997)." International Campaign to Ban Landmines. May 2009.
18. Williams, Jody. "The International Campaign to Ban Landmines - A Model for Disarmament Initiatives?" NobelPrize.org. 3 Sept. 1999.
19. Ibid.
20. Ibid.
21. Baldauf, Scott. "Nobel Laureate's Long Trip from Vermont Farm to Fame." Christian Science Monitor. 14 Oct. 1997.

## Learn More

### News and Analysis

- Baldauf, Scott. "Nobel Laureate's Long Trip from Vermont Farm to Fame." Christian Science Monitor. 14 Oct. 1997.
- "Chronology." International Campaign to Ban Landmines. May 2004.
- Goldberg, Carey. "Peace Prize Goes to Land-Mine Opponents." The New York Times. 11 Oct. 1997.
- "Home page." Cluster Munition Coalition. Feb. 2010.
- "Home page." International Campaign to Ban Landmines. May 2009.
- "Jody Williams." Answers.com. 2010.
- "Jody Williams." Wikipedia. 13 Jan. 2010.
- "Jody Williams, Nobel Laureate for Peace (1997)." International Campaign to Ban Landmines. May 2009.
- "Jody Williams: 1997 Nobel Peace Prize." Peacejam. 2008.
- "Landmines." Human Rights Watch. 1 March 2010.
- "Landmines: A Deadly Inheritance." UNICEF. 10 Sept. 2000.

## بیشتر بدانید

### خبرها و مقاله‌ها



"Landmine Facts and Figures." BBC News. 31 July 1998.

"Laying Landmines to Rest?" Integrated Regional Information Networks. 23 Jan. 2010.

"Ninth Meeting of State Parties Eyes Mine Ban Treaty Deadline." NewsAhead. 24 Nov. 2008.

"The Nobel Peace Prize 1997." Nobelprize. 1997.

Williams, Jody. "The International Campaign to Ban Landmines – A Model for Disarmament Initiatives?" NobelPrize.org. 3 Sept. 1999.

Williams, Jody. "United States' Shameful Land Mine Policy." International Campaign to Ban Landmines. 12 Dec. 2009.

### **Books**

### **کتاب‌ها**

Williams, Jody, Stephen D. Goose, and Mary Wareham. *Banning Landmines: Disarmament, Citizen Diplomacy, and Human Security*. Plymouth: Rowman & Littlefield, 2008.

### **Videos**

### **ویدئوها**

"Jody Williams on the Necessity of Activism." YouTube. 8 Jan. 2008.

Williams, Jody, perf. Nobility. *Lighting Entertainment*, 2006. Film.